

Ανθή Τσιρούκη

Prompt

φωτογραφία Αντρέας Μαργιόλας

2019

Η Ανθή Τσιρούκη γεννήθηκε το 1983 στην Αθήνα. Μεγάλωσε στη Λάρισα. Σπούδασε Πληροφορική (Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης), συνέχισε τις σπουδές της στο Μεταπτυχιακό «Ψηφιακή Επεξεργασία Εικόνας και Ήχου» (Α. Π. Θ.), στην Υποκριτική (Α. Δ. Σ. Σύγχρονο Θέατρο Βασίλης Διαμαντόπουλος) και στη Σκηνοθεσία (Σχολή Κινηματογράφου & Τηλεόρασης Λ. Σταυράκου). Έχει εργασθεί στο θέατρο και στον κινηματογράφο.

Τηλέφωνο επικοινωνίας : 6944354320

E-mail : atsirouk@gmail.com

Το έργο αυτό διατίθεται ελεύθερα για ανάγνωση και αναπαραγωγή για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος της συγγραφέως. Για κάθε μεταποίηση, άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική ή μη κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται συναίνεση της συγγραφέως.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Κ βρίσκεται σε ένα άδειο δωμάτιο. Ένας άγνωστος μπαίνει στο δωμάτιο. Ο Κ του λέει πως δε θυμάται τίποτα. Ο άγνωστος άντρας του εξηγεί πως είναι εκεί για να τον βοηθήσει να θυμηθεί. Του ζητάει να περιγράψει ό,τι του έρχεται στο μυαλό, έστω μια στιγμή από τη ζωή του. Καθώς την περιγράφει τη ζει.

Ο άγνωστος άντρας και ο Κ είναι ακόμα στο άδειο δωμάτιο. Ο Κ είναι σαν χαμένος. Ο άγνωστος του ζητάει να θυμηθεί και να πει μια άλλη στιγμή από τη ζωή του. Ο Κ δε θέλει να θυμηθεί. Προσπαθεί να μη θυμηθεί. Ο άγνωστος άντρας του εξηγεί πως έχει όλο το χρόνο μπροστά του.

Το έργο παίζεται από δύο βασικούς ηθοποιούς και

ή τρεις επιπλέον ηθοποιούς ντυμένους ουδέτερα (θα μπορούσαν ακόμα και να μην φαίνονται τα πρόσωπά τους)

ή από τρία σκηνικά αντικείμενα

Τα έπιπλα - αντικείμενα που χρειάζονται σε κάθε σκηνή μπορούν να εμφανίζονται από τους ηθοποιούς, από τους βοηθητικούς ηθοποιούς ή να παραλείπονται.

Σκηνή 1

Ο Κ (γύρω στα σαράντα) μπαίνει σε ένα άδειο δωμάτιο. Δεν υπάρχει τίποτα γύρω, είναι λίγο σκοτεινά. Μοιάζει να τα έχει χαμένα. Ψαχουλεύει το σακάκι του και το παντελόνι του αλλά δε βρίσκει τίποτα. Πιάνει το κεφάλι του και καταλαβαίνει πως είναι ξυρισμένο. Αρχίζει να ανησυχεί, κοιτάζει γύρω του αλλά δεν υπάρχει τίποτα, πλησιάζει την πόρτα. Μπαίνει ο Χ (γύρω στα σαράντα), είναι ψηλός και τυπικός.

X : Καθίστε.

K : Γεια σας.

X : Καθίστε.

K : Ναι

X : Θέλετε να με ρωτήσετε κάτι;

K : Εε, συγγνώμη, είμαι λίγο ζαλισμένος δε θυμάμαι..

X : Μην ανησυχείτε, συμβαίνει

K : Α, ναι;

X : Θα συνέλθετε, δώστε λίγο χρόνο στον εαυτό σας.

K : Μμμ

X : Όνομα;

K : Δε θυμάμαι.

X : Δώστε λίγο χρόνο.

K : Δεν είμαι σίγουρος.

X : Είστε παντρεμένος;

Ο Κ κοιτάζει το χέρι του, δε φοράει δαχτυλίδι, ούτε βλέπει κάποιο σημάδι.

K : Όχι, μάλλον όχι.

X : Το πότε είσαι γεννημένος;

K : Δύο χιλιάδες τέσσερα.

X : Επάγγελμα;

K : Να σας ρωτήσω κάτι;

X : Βεβαίως.

K : Αφού δε θυμάμαι καλά, κάτι που μάλλον το γνωρίζετε, γιατί μου τα ρωτάτε όλα αυτά; Θέλω να πω, μπορεί να κάνω κάποιο λάθος, να σας πω ψέματα.

X : Είναι πολύ πιθανό.

K : Και δε σας πειράζει;

X : Συμβαίνει συχνά.

K : Αλλά δε σας πειράζει;

X : Με ενδιαφέρουν τα ψέματα που θα πείτε όσο και η αλήθεια, επάγγελμα;

K : Πολιτικός μηχανικός.

X : Χτίζετε σπίτια;

K : Ναι, μονοκατοικίες, πολυκατοικίες.

X : Θυμάστε κάποιο από τα σπίτια που χτίσατε;

K : Ναι.

X : Περιγράψτε το.

K : Μία μονοκατοικία δύο ορόφων, ήταν πολλά τετραγωνικά, δε θυμάμαι ακριβώς πόσα. Το ισόγειο είχε λεπτές κολόνες και ένα μεγάλο σαλόνι, στον επάνω όροφο, είχε δεύτερο σαλόνι, δεν μπορεί, θα πρέπει να είχε δωμάτια, είχε μεγάλες τουαλέτες... και το υπόγειο το αφήσαμε με τα τσιμέντα, ήταν ένα μεγάλο άθλιο υπόγειο με μικρά δωμάτια, όλα από τσιμέντο.

X : Ωραία.

K : (Ειρωνικά) Ωραία.

X : Τόπος γέννησης;

K : Αμαρούσιο αττικής.

X : Αμαρούσιο αττικής.

K : Ναι, θυμάμαι να το γράφει η ταυτότητα, έτσι, Αμαρούσιο αττικής. Μάλλον σε κάποια από τις μεγάλες κλινικές της περιοχής.

X : Θυμάστε την μητέρα σας;

K : Όχι.

X : Τον πατέρα σας;

K : Ούτε.

X : Κάποιο συγγενικό πρόσωπο ή φίλο.

K : Δεν μου' ρχεται κάτι.

X : Κάποια κοπέλα ίσως;

K : Όχι τίποτα. Πονάει το κεφάλι μου.

X : Ηρεμήστε είναι φυσιολογικό.

K : Πως είναι φυσιολογικό; Πονάω σας λέω.

X : Πιέσατε πολύ τον εαυτό σας.

K : Μου κάνετε όλες αυτές τις ερωτήσεις.

X : Είναι η δουλειά μου.

K : Ποια είναι η δουλειά σας;

X : Να σας κάνω ερωτήσεις.

K : Γιατί;

X : Μα για να θυμηθείτε.

K : Δηλαδή είστε εδώ για να με βοηθήσετε;

X : Είμαι εδώ για να βοηθήσω να θυμηθείτε.

Ο K ψαχουλεύει τις τσέπες από το σακάκι του. Δε βρίσκει τίποτα.

K : Μήπως έχετε τσιγάρο;

X : Όχι λυπάμαι, απαγορεύεται το κάπνισμα. Είστε καθόλου καλύτερα;

K : Ναι, είμαι λίγο καλύτερα.

X : Θέλετε να συνεχίσουμε λοιπόν;

K : Θέλω να σας ρωτήσω κάτι.

X : Βεβαίως.

K : Αλλά φοβάμαι...

X : Πείτε μου.

K : Πως ήρθα εδώ;

X : Τι εννοείτε;

K : Δε θυμάμαι πως βρέθηκα εδώ, ήρθα μόνος μου;

X : Αυτό δεν το γνωρίζω, θα το θυμηθούμε μαζί στην πορεία, ναι;

K : Εντάξει.

X : Τόπος διαμονής;

K : Μμμ.

X : Οτιδήποτε μπορεί να σας έρθει πείτε το.

K : Θάλασσα μου έρχεται στο μυαλό.

X : Θάλασσα σε πόλη; Με λιμάνι; Ή παραλία;

K : Θάλασσα με μεγάλα κύματα, νομίζω παραλία είναι, αλλά δε μένω εκεί. Δε μου είναι τόσο οικεία. Μάλλον διακοπές είμαι. Που μένω; Σε πόλη πρέπει να μένω. Έχω την αίσθηση πως μένω στο κέντρο κάποιας πόλης. Μέσα σε φασαρία.

X : Τι σας έρχεται στο μυαλό;

K : Ένα μικρό, κλειστοφοβικό σπίτι. Μάλλον αυτό είναι το σπίτι μου.

X : Και η θάλασσα;

K : Μάλλον κάποια άλλη ανάμνηση είναι, δεν ξέρω γιατί μου ήρθε, θυμήθηκα έντονα θάλασσα, αλλά θάλασσα με μεγάλα κύματα, μάλλον χειμώνα.

X : Ωραία, θα επανέλθουμε σε λίγο πάλι σε αυτή την ανάμνηση, μπορεί να είναι σημαντική. Μην πιέξεστε, αφήστε την προς το παρόν.

K : Ναι, ναι, ευχαριστώ. Κάτι αρχίζω να θυμάμαι.

X : Ναι, πηγαίνετε πολύ καλά. Θυμάστε το πρόσωπό σας;

K : Ναι.

X : Περιγράψτε το.

K : Είναι ένα συνηθισμένο πρόσωπο.

X : Είστε σίγουρος πως το θυμάστε.

K : (Χαμογελώντας) Ναι, φυσικά και είμαι σίγουρος.

X : Πείτε μου.

Κ : Έχω σχετικά μεγάλη μύτη, είναι λίγο στραβή. Καστανά μάτια. Έντονα φρύδια. Μικρά χείλια. Το σαγόνι μου είναι κανονικό.

Χ : Ναι, συνεχίστε.

Κ : Μικρές βλεφαρίδες. Δεν έχουν πέσει ακόμα τα μαλλιά μου. Αν και το κεφάλι μου για κάποιον λόγο είναι ξυρισμένο. Κανονικό μέτωπο. Δεν ξέρω τι άλλο τα πω.

Χ : Ωραία αρκεί.

Ο Χ τον κοιτάζει έντονα στα μάτια, σηκώνεται και περπατάει στο δωμάτιο. Ο Κ τον κοιτάζει για λίγο, μόλις του γυρνάει την πλάτη ψηλαφίζει το πρόσωπό του αγγωμένος.

Σκηνή 2

Ο Χ επιστρέφει και κάθεται στην καρέκλα. Ο Κ είναι σαστισμένος.

X : Είστε καλά;

K : Όχι, θέλω να βγω έξω, να πάρω αέρα.

X : Καλύτερα όχι ακόμα, οι νέες εικόνες θα κάνουν κακό στις αναμνήσεις σας.
Θα μπερδευτείτε. Καλό είναι να συνεχίσουμε τη διαδικασία.

K : Είμαι ήδη μπερδεμένος. Δεν ξέρω αν αυτά που θυμάμαι τα έχω ζήσει.

X : Όσο περνάει η ώρα θα ξεκαθαρίζουν.

K : Δεν μπορώ, νιώθω το κεφάλι μου να βουίζει.

X : Καθίστε καλύτερα στην καρέκλα σας. Πάρτε μερικές ανάσες.

Ο Κ πιάνει το κεφάλι του, κουνάει νευρικά το πόδι του. Προσπαθεί να αναπνεύσει χαλαρά για να ηρεμήσει.

X : Θέλετε λίγο νερό;

K : Όχι, εντάξει, θα ηρεμήσω, δεν είναι τίποτα, θα ηρεμήσω.

X : Ωραία. Αν θέλετε κλείστε τα μάτια σας, μπορεί να σας βοηθήσει.

Ο Κ κάθεται χαλαρά στην καρέκλα και κλείνει τα μάτια.

X : Προσπαθήστε να σκεφτείτε ένα κενό, ένα μαύρο κενό, ένα άδειο μαύρο κουτί.

K : Ναι, σκέφτομαι το κενό κουτί.

X : Δεν υπάρχει τίποτα μέσα στο κουτί.

K : Είμαι εγώ μέσα στο κενό κουτί.

X : Δεν υπάρχει τίποτα μέσα στο κενό κουτί.

K : Έρχεται πάλι η θάλασσα, θυμάμαι τη θάλασσα.

X : Ωραία, πείτε μου για τη θάλασσα, είναι ήρεμη;

K : Πολύ, σαν λίμνη, αλλά είναι απέραντη, όπου και να γυρίσω βλέπω θάλασσα. Είναι πεντακάθαρη, μπορώ να διακρίνω τις λευκές πέτρες μέχρι μέσα. Βαθαίνει απότομα.

X : Είστε μέσα στη θάλασσα;

K : Όχι, είμαι στην παραλία, σε μια μεγάλη παραλία από λευκές πέτρες. Είναι όμορφα, ήρεμα, περπατάω και ο ήλιος καίει ελάχιστα το πρόσωπο. Είναι απόγευμα.

X : Είστε μόνος;

K : Όχι, είμαι με δύο φίλους, δύο πολύ καλούς μου φίλους... Αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ πως τους λένε. Δε γίνεται να μη θυμάμαι πως τους λένε. Είμαι σίγουρος πως είναι σχεδόν αδέρφια μου. Είμαστε πολύ δεμένοι...

X : Ας τους βρούμε δύο προσωρινά ονόματα.

K : Ναι, ας πούμε πως τους λένε Φίλος 1 και Φίλος 2

X : Ωραία.

K : Περπατάμε με το Φίλο 1 και 2, είμαστε χαρούμενοι. Από μακριά ακούγεται μουσική. Δεν ξέρω από που. Ίσως από κάποιο μαγαζί πάνω στη θάλασσα. Αλλά είναι μακριά από εμάς. Δεν υπάρχει τίποτα εκεί γύρω που περπατάμε.

X : Τι μουσική;

K : Ένα παλιό τραγούδι.

X : Και εσείς τι κάνετε;

K : Πίνουμε μπύρες, είμαστε χαρούμενοι. Είμαστε έφηβοι. Περπατάμε δίπλα στη θάλασσα. Είναι άνοιξη και δεν έχει κόσμος. Όσο περπατάμε ο ήλιος πέφτει και ο ουρανός παίρνει ροζ και πορτοκαλί χρώματα. Είναι αφύσικα όμορφα. Περπατάμε και ψάχνουμε για ξύλα, θέλουμε να ανάψουμε φωτιά δίπλα στη θάλασσα. Δεν είμαστε μεθυσμένοι, λίγο ζαλισμένοι μόνο, από το αλκοόλ αλλά και από την ελευθερία που έχουμε σε αυτό το ξένο μέρος. Ο Φίλος 1 βρίσκει ένα μεγάλο ξύλο:

Φίλος 1 : Παιδιά, εδώ!

Φίλος 2 : Τι είναι πάλι;

Φίλος 1 : Βρήκα ένα μεγάλο.

Κ : Ε, πάρτο.

Φίλος 1 : Είναι ασήκωτο ρε, ελάτε να βοηθήσετε.

Φίλος 2 : Σιγά το ασήκωτο ρε.

Κ : Τελείωνε ρε.

Φίλος 2 : Φέρτο σε μένα.

Κ : Ξέρεις τι κάνεις;

Φίλος 2 : Ναι.

Φίλος 1 : Μήπως είναι παράνομο;

Κ : Σιγά μη μας κλείσουν και μέσα.

Φίλος 2 : Ρε! Βρήκα ένα κιλοτάκι.

Κ : Τι κιλοτάκι, αυτό είναι αντίσκηνο.

Φίλος 1 : Χαχαχα

Φίλος 2 : Χαχαχαχα

Κ : Τέτοιο φοράει η μάνα σου!

Φίλος 2 : Χαχαχαχαχ η δικιά σου.

Κ : Χαχαχα

Φίλος 1 : Χαχαχ

Ανάψαμε μια μεγάλη φωτιά. Ήμασταν πολύ χαρούμενοι με αυτό που είχαμε καταφέρει. Ξέραμε πως δεν επιτρεπόταν και ο φόβος μη μας πιάσουν μας γέμισε αδρεναλίνη. Η φωτιά έκαιγε για ώρες. Βράδιασε κι εμείς δεν μπορούσαμε να σταματήσουμε να μιλάμε. Δε θα μας έψαχνε κανείς. Δεν είχαμε σχολείο, ούτε άλλες υποχρεώσεις. Ήμασταν μακριά από την καθημερινότητά μας.

Χ : Ήταν ευχάριστα δηλαδή;

Κ : Ναι, πολύ, ίσως μία από τις πιο όμορφες στιγμές στη ζωή μου. Μάλλον, γι' αυτό μου ερχότανε συνεχώς η θάλασσα σαν ανάμνηση. Είναι μια ευχάριστη ανάμνηση.

Χ : Παρόλο που κάνατε κάτι παράνομο.

Κ : Χαχα, δεν σιοτώσαμε κανέναν, μια φωτιά ανάψαμε, σε μια παραλία. Δεν ξέρω καν γιατί να είναι παράνομο κάτι τόσο όμορφο.

X : Γιατί μπορεί να γίνει κάποιο ατύχημα. Η φωτιά μπορεί να βγει εκτός ελέγχου και να εξαπλωθεί, γρήγορα. Πριν προλάβεις να το καταλάβεις, μπορεί να συμβεί κάτι πολύ κακό.

K : Εντάξει, νομίζω πως υπερβάλλεις.

X : Οπότε δεν έγινε κάτι τέτοιο εκείνο το βράδυ;

K : Δε θυμάμαι να έγινε κάτι κακό.

X : Και η θάλασσα;

K : Τι;

X : Η θάλασσα τη νύχτα αλλάζει. Μπορεί να μοιάζει τρομαχτική.

K : Όχι τρομαχτική. Τη θυμάμαι διαφορετική. Είναι μαύρη, αλλά είναι πάλι ήρεμη. Δεν υπάρχουν φώτα γύρω, μόνο το φως της φωτιάς. Δε φοβόμαστε. Θέλουμε να μπούμε στη θάλασσα να κολυμπήσουμε. Να έχουμε να λέμε πως κάναμε βραδινό μπάνιο.

X : Και μπαίνετε;

K : Ναι, θέλουμε να ξεπεράσουμε τους εαυτούς μας, τα όριά μας. Μπαίνουμε. Ο Φίλος 1 φαίνεται πως φοβάται αλλά δε λέει τίποτα. Ακολουθεί για να μη φανεί δειλός. Η θάλασσα είναι κρύα. Μας ξυπνάει κι άλλο. Η φωτιά έχει αρχίσει να σβήνει. Δεν μπορούμε να δούμε μέσα στη θάλασσα. Είμαστε στα βαθιά, δεν πατάμε. Είναι σαν να έχουμε μπει μέσα σε ένα πηχτό μαύρο υγρό. Είναι αδύνατο να διακρίνουμε το παραμικρό, ακόμα κι αν είναι δίπλα μας. Είμαστε σε εγρήγορση, εάν αντιληφθούμε κάτι να κολυμπήσουμε γρήγορα στην ακτή.

X : Και;

K : Τίποτα, όλα είναι ήρεμα. Δεν υπάρχει τίποτα επικίνδυνο στη θάλασσα. Βγαίνουμε αρτιμελείς. Είμαστε πολύ χαρούμενοι που τα καταφέραμε.

X : Οπότε όλα καλά;

K : Ναι, όχι απλά καλά, υπέροχα. Νιώθουμε δυνατοί. Είμαστε ξαφνικά μεγάλοι άντρες. Ατρόμητοι.

X : Και;

K : Αυτά θυμάμαι.

X : Αυτή είναι η ιστορία;

K : Ναι.

X : Δεν έγινε κάτι άλλο μετά;

K : Δε θυμάμαι κάτι άλλο, δε θυμάμαι ούτε πως στεγνώσαμε ούτε πότε φύγαμε από εκεί. Περίεργο είναι αυτό.

X : Ναι, είναι περίεργο. Είναι σαν όνειρο.

K : Λες να το ονειρεύτηκα; Όχι, αποκλείεται είναι τόσο αληθινό. Το έχω ζήσει, σίγουρα το έχω ζήσει.

X : Όπως μου το περιγράψατε;

K : Δεν ξέρω αν έγιναν ακριβώς έτσι. Αλλά, σίγουρα, όλα αυτά έγιναν.

Σκηνή 3

Οι άντρες κοιτάζονται για λίγο χωρίς να μιλάνε.

X : Γιατί σας ερχόταν συνεχώς αυτή η εικόνα της θάλασσας στο μυαλό;

K : Δεν ξέρω.

X : Υπάρχει κάποιος λόγος λέτε;

K : *(ειρωνικά)* Δεν μπορώ να ξέρω γιατί όλα είναι θολά στο κεφάλι μου.

X : Δεν έχετε κάποια διαίσθηση;

K : Ίσως είναι μία πολύ όμορφη στιγμή της ζωής μου, ίσως, γι' αυτό είναι τόσο καλά χαραγμένη στο μυαλό μου.

X : Είναι καλά χαραγμένη.

K : Σε σχέση με όλα τα άλλα που κάνω προσπάθεια για να τα θυμηθώ.

X : Ανάψατε φωτιά στην παραλία με τους φίλους σας.

K : Ναι, όλη η αίσθηση είναι ζεστή. Είναι σαν να το έζησα χθες.

X : Είναι περίεργο.

K : Ποιο;

X : Συνήθως χαράσσονται στο μυαλό μας οι άσχημες στιγμές, όχι οι καλές.

K : Μπορεί να μην ισχύει πάντα κάτι τέτοιο.

X : Οι τραυματικές.

K : Στη δική μου περίπτωση τουλάχιστον.

X : Μήπως δεν έχετε τραυματικές εμπειρίες;

Ο K μένει σιωπηλός και τον κοιτάζει.

X : Τι λέτε;

K : Φαντάζομαι πως αυτό είναι αδύνατο. Παρ' όλα αυτά λυπάμαι αλλά δεν θυμάμαι κάποια τραυματική εμπειρία αυτή τη στιγμή.

X : Είμαι σίγουρος πως οι αναμνήσεις σας θα επιστρέψουν σύντομα.

K : Ωραία.

X : Θέλετε να επιμείνουμε λίγο στην ανάμνηση της παραλίας;

K : Υπάρχει λόγος;

X : Όσο θυμάστε τις λεπτομέρειες θα επανέρχονται κι άλλες μνήμες στο μυαλό σας. Είναι χρήσιμο.

K : Ας επιμείνουμε τότε.

X : Είσατε λοιπόν στην παραλία με τους φίλους σας και ψάχνετε για ξύλα. Σωστά;

K : Ναι, σωστά.

X : Θέλω να μου πείτε με περισσότερες λεπτομέρειες, τι βλέπετε γύρω σας;

K : Βλέπω-

X : Μη βιάζεστε, συγκεντρωθείτε, πάρτε τον χρόνο σας, κοιτάζτε καλύτερα.

Ο Κ κλείνει τα μάτια.

K : Περιπατάμε δίπλα στη θάλασσα με τον Φίλο 1 και 2. Είναι άνοιξη και δεν έχει κόσμος. Όσο περιπατάμε ο ήλιος πέφτει και ο ουρανός παίρνει ροζ και πορτοκαλί χρώματα. Είναι αφύσικα όμορφα.

X : Ωραία, όπως και πριν.

K : Περιπατάμε και ψάχνουμε για ξύλα, θέλουμε να ανάψουμε φωτιά δίπλα στη θάλασσα. Ο Φίλος 1 βρίσκει ένα μεγάλο ξύλο:

Φίλος 1 : Παιδιά, εδώ!

Φίλος 2 : Τι είναι πάλι;

Φίλος 1 : Βρήκα ένα μεγάλο.

K : Ε, πάρτο.

Φίλος 1 : Είναι ασήκωτο ρε, ελάτε να βοηθήσετε.

Φίλος 2 : Σιγά το ασήκωτο ρε.

K : Τελείωνε ρε.

Φίλος 2 : Τι είναι αυτό εκεί;

Κ : Που;

Φίλος 2 : Εκεί κάτω.

Κ : Σπίτι.

Φίλος 2 : Είναι πολύ μικρό.

Κ : Σαν παράγκα.

Φίλος 1 : Τι λέτε;

Κ : Γι' αυτό εκεί.

Φίλος 1 : Ωχ, τι είναι αυτό;

Φίλος 2 : Παράγκα.

Φίλος 1 : Λες να είναι ανοιχτή;

Φίλος 2 : Πάμε να δούμε.

Προχωράμε πιο κοντά στην Παράγκα. Είναι ξύλινη, μικρή και ετοιμόρροπη. Είναι φτιαγμένη πάνω στην παραλία, δίπλα στη θάλασσα. Μοιάζει εγκαταλελειμμένη, αλλά δεν είναι. Κάποιος κινείται μέσα.

Φίλος 1 : Μήπως να μην πλησιάσουμε άλλο, νομίζω κάποιος είναι εκεί.

Φίλος 2 : Και τι; Φοβάσαι;

Φίλος 1 : Όχι ρε. Αλλά αφού κάποιος μένει, τι να πάμε να δούμε;

Κ : Τι είναι αυτά εκεί;

Φίλος 2 : Σαν μαλλιά είναι.

Φίλος 1 : Αποκλείεται να είναι μαλλιά

Φίλος 2 : Και τι σου μοιάζουν;

Φίλος 1 : Δεν ξέρω ρε, πάμε να φύγουμε.

Φίλος 2 : Πάμε πιο κοντά να δούμε τι είναι.

Κ : Παιδιά, μαλλιά είναι, έχει κρεμασμένα κομμένα μαλλιά.

Φίλος 1 : Βγαίνει, βγαίνει κρυφτείτε.

Πέφτουμε κάτω να κρυφτούμε πίσω από τα λοφάκια που σχηματίζουν οι πέτρες. Αυτό που αντικρίζουμε είναι αποκρουστικό. Ένας ψηλός άντρας, ατημέλητος, τρομαχτικός. Το βλέμμα του είναι γεμάτο μίσος. Φοράει

κουρέλια και κρατάει μια μαγκούρα. Ακόμα και η μαγκούρα είναι περίεργη. Είναι σαν να έχει στο κέντρο της σχήμα καρδιάς. Σαν να έχει σμιλευτεί γύρω από μια ανθρώπινη καρδιά.

Ο Κ μένει σιωπηλός. Προσπαθεί να θυμηθεί.

X : Και;

K : Δεν ξέρω.

X : Τι κάνει ο τρομαχτικός άντρας;

K : Έχει βγει έξω από την παραλία και κοιτάζει τη θάλασσα.

X : Αυτό μόνο;

K : Ναι, περπατάει αργά με τη μαγκούρα στο χέρι και πλησιάζει τη θάλασσα. Σταματάει και την κοιτάει. Δεν κάνει κάτι άλλο, αυτό μόνο.

X : Σας έχει καταλάβει;

K : Μπορεί, ναι, μπορεί κάτι να άκουσε.

X : Δε σας έχει δει.

K : Όχι, δε μας έχει δει. Κοιτάζει από την άλλη μεριά.

X : Και τι σκέφτεστε;

K : Φοβάμαι, έχω έντονη αυτή την αίσθηση, φοβάμαι πολύ. Κρύβομαι να μη μας δει.

X : Γιατί φοβάσαι;

K : Δεν ξέρω.

X : Δεν ξέρεις τι σε τρομάζει;

K : Δεν ξέρω.

Μένουν λίγο χωρίς να μιλάνε.

X : Περίεργο ε;

K : Ποιο;

- X : Πως γίνεται να ξεχάσατε κάτι τέτοιο στην πρώτη σας περιγραφή;
- K : Γιατί είναι περίεργο; Μπορεί να είναι κάτι ασήμαντο.
- X : Είναι ασήμαντο;
- K : Δεν έδωσα βάση όταν έκανα την περιγραφή. Προφανώς το είδα αλλά δε θεώρησα πως έχει κάποια σημασία να το αναφέρω.
- X : Και τώρα;
- K : Εσείς με συμβουλευσατε να πω και τις λεπτομέρειες.
- X : Όχι, λέω πιστεύετε ακόμα πως είναι ασήμαντο;
- K : Ναι, γιατί να είναι σημαντικό; Είναι κάτι που έγινε πριν από πολλά χρόνια. Σίγουρα πολλά πράγματα με έχουν φοβίσει στο παρελθόν.
- X : Σωστά, είστε ασφαλής τώρα, στο παρόν.
- K : Ναι.
- X : Τι σας κάνει να σιέφτεστε τώρα, αυτός ο άντρας με την μαγκούρα;
- K : Αποστροφή, μου προκαλεί αποστροφή. Το πρόσωπό του ήταν σκληρό και παραμορφωμένο. Το βλέμμα του ήταν πολύ περίεργο. Το ένα μάτι ήταν διαφορετικό από το άλλο. Ίσως δεν έβλεπε από το ένα. Το αριστερό. Ναι, το αριστερό μάτι ήταν χτυπημένο, δεν έμοιαζε με ανθρώπινο μάτι. Σίγουρα δεν έβλεπε από αυτό. Κι έτσι όπως στεκότανε ψηλός και καμπουριαστός, έμοιαζε περισσότερο σαν ένα παρατημένο ζώο παρά σαν άνθρωπος. Αυτό μου έχει μείνει.
- X : Μίλησε καθόλου;
- K : Δεν τον θυμάμαι να μιλάει. Μάλλον όχι, ήταν μόνος.
- X : Κάτι άλλο θυμάστε;
- K : Τα μαλλιά, τα μαλλιά που ήταν κρεμασμένα στο σχοινί έξω από την παράγκα.
- X : Ανθρώπινα μαλλιά;
- K : Ναι, ανθρώπινα, γυναικεία μαλλιά.
- X : Γιατί γυναικεία;
- K : Ήταν πλεξούδες, πολλές γυναικείες, κομμένες πλεξούδες. Κρεμασμένες σε ένα σχοινί έξω από την παράγκα του.

Σκηνή 4

X : Ας κάνουμε ένα μικρό διάλειμμα.

K : Γιατί;

X : Δε θέλετε να ξεκουραστείτε λίγο;

K : Όχι, να τελειώνω θέλω, να θυμηθώ.

X : Έχετε θυμηθεί ήδη πολλά.

K : Τίποτα δεν έχω θυμηθεί, μια παιδική ιστορία από τα παλιά.

X : Ό,τι θυμάστε είναι σημαντικό, πιστέψτε με.

K : Θέλω να συνεχίσω.

X : Συνεχίστε τότε.

K : Ο άντρας περπατάει αργά με τη μαγκούρα στο χέρι και πλησιάζει τη θάλασσα. Σταματάει και την κοιτάει. Δεν κάνει κάτι άλλο, αυτό μόνο. Ακούει το κύμα και χαζεύει τη θάλασσα.

X : Γιατί πιστεύετε πως έχει βγει από το σπίτι του; Γιατί δεν τη χαζεύει από μέσα; Θα μπορούσε απλά να ανοίξει την πόρτα.

K : Δεν ξέρω, μπορεί να του αρέσει έξω πιο πολύ. Να θέλει να νιώθει τις σταγόνες της θάλασσας να τον χτυπάνε. Ή μπορεί να θέλει να βγει έξω γιατί η καλύβα είναι μικρή.

X : Είπατε να τον χτυπάνε οι σταγόνες της θάλασσας;

K : Ναι, από τον αέρα.

X : Έχει αέρα;

K : Έχει αέρα και μεγάλα κύματα. Χτυπάνε δυνατά στην ακτή και ρίχνουν σταγόνες μέχρι ψηλά στην παραλία.

X : Δεν είναι σαν λίμνη η θάλασσα;

K : Δεν... περίεργο, όχι, δεν είναι σαν λίμνη, έχει μεγάλα κύματα, φυσάει και είναι σαν να πέφτει βροχή από τις σταγόνες της θάλασσας.

X : Μμμ, περίεργο.

K : Πως έγινε αυτό τώρα;

X : Ποιο;

Κ : Τη μία στιγμή θυμάμαι τη θάλασσα λίμνη και την άλλη έχει θεομηνία.

Χ : Τι να σας πω, δεν είμαι μέσα στο κεφάλι σας.

Ο Κ σηκώνεται και περπατάει.

Κ : Ήμουν σίγουρος πως η θάλασσα ήταν λίμνη. Τη θυμόμουν πάρα πολύ καλά. Και τώρα ξαφνικά είμαι σίγουρος πως είχε κύματα. Μεγάλα κύματα. Ταξίδευαν τη μισή παραλία. Σχεδόν φτάνανε στην παραλία. Θα τρελαθώ. Δεν μπορεί να συνέβησαν και τα δύο. Κάτι δεν πάει καλά, κάτι από τα δύο δεν είναι αλήθεια.

Χ : Μήπως ήταν δύο διαφορετικές μέρες;

Κ : Όχι, όχι αποκλείεται. Δεν έχω πάει δύο φορές σε αυτό το μέρος. Μία φορά έχω πάει με τα παιδιά. Δεν ξαναπήγαμε ποτέ. Γι' αυτό είμαι απολύτως σίγουρος. Ήταν μόνο μία φορά. Αλλά η θάλασσα... Μάλλον δεν ήταν λίμνη. Μάλλον στην αρχή έκανα λάθος. Όχι, το θυμάμαι καλά. Θυμάμαι τις σταγόνες να πέφτουν στο πρόσωπο του άγνωστου άντρα.

Χ : Ωραία, η θάλασσα είχε κύματα.

Κ : Και φυσούσε δυνατά.

Χ : Ναι, φυσούσε δυνατά.

Κ : Δεν μπορώ να συνεχίσω.

Χ : Γιατί;

Κ : Είναι σαν να κάθομαι και να λέω ό,τι να' ναι. Δεν ξέρω καν αν όλο αυτό είναι πραγματική ανάμνηση. Πονάει το κεφάλι μου πάλι.

Χ : Δεν υπάρχει λόγος να πιέξετε, όσο περισσότερο χαλαρώνετε τόσο περισσότερα θα θυμάστε.

Κ : Και η θάλασσα;

Χ : Θέλατε να είναι σαν λίμνη για να κολλήσει με την ειδυλλιακή ιστορία. Τελικά μάλλον είχε κύματα. Μάλλον δεν μπήκατε ποτέ στη θάλασσα. Ίσως να ήταν απλώς κάτι για το οποίο λέγατε ψέματα στους φίλους σας για να περηφανευτείτε.

Κ : Ναι, μπορεί.

Ο Κ ξανακάθεται.

X : Πολλές φορές συγχέουμε αυτό που θα θέλαμε να έχουμε ζήσει, που χτίζαμε μέσα στο μυαλό μας για καιρό, με αυτό που ζήσαμε. Κυρίως όταν μιλάμε για το παρελθόν, για κάτι που έγινε κοντά στην παιδική μας ηλικία.

K : Όχι, πως μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο; Αυτό το παθαίνουν οι τρελοί

X : Σε μεγαλύτερο βαθμό ναι, αλλά σε μικρό βαθμό το κάνουμε όλοι μας. Είναι ο τρόπος μας να καλύψουμε τη δυστυχία ή τις ενοχές μας. Άμυνα.

K : Δε νομίζω πως κάτι τέτοιο μου συμβαίνει, απλώς δε θυμάμαι καθαρά. Κάπως τα έχω μπλέξει στο μυαλό μου. Ίσως με κάποια άλλη ιστορία.

X : Αν συνεχίσετε θα τη βρούμε την άκρη.

K : Δυσκολεύομαι να συνεχίσω. Έχω την αίσθηση πως όλα αλλάζουν στο μυαλό μου. Σαν να μην έχω ζήσει όσα έχω περιγράψει μέχρι τώρα.

X : Είναι φυσιολογικό, κάτι ξεκόλλησε από όσα περιγράφατε και σας ακύρωσε όλη την αλήθεια. Εμπιστευτείτε με, στο τέλος θα τη θυμηθείτε την πραγματική ιστορία.

K : Εντάξει, θα προσπαθήσω να συνεχίσω τότε.

X : Ό, τι σας έρχεται στο μυαλό.

K : Η καλύβα μου έρχεται στο μυαλό. Ήταν πάρα πολύ μικρή. Τρία επί τρία, κάτι τέτοιο. Φαινόταν να έχει φτιαχτεί με τα χέρια από κορμούς δέντρων. Μέσα χωρούσε ίσα ένα μικρό, μονό κρεβάτι και κάτι σαν τραπέζι, ετοιμόρροπο κι αυτό σαν την καλύβα. Υπήρχε ένα ξύλινο κιβώτιο γεμάτο με πάγο και υπόλοιπα φαγητών, είχε μισοχωθεί μέσα στις πέτρες. Πάνω στο κρεβάτι υπήρχε μια μικρή κουβέρτα. Εντελώς αταίριαστη με την υπόλοιπη εικόνα της καλύβας, γαλάζια, πικέ, με μικρά λουλούδια. Ήταν σαν να ερχότανε από το παρελθόν του άντρα, το μοναδικό χρώμα εκεί μέσα. Όμορφη πολύ και ζεστή αν και δεν της φαινόταν.

Ο Κ σταματάει και κοιτάει τον X.

K : Δε γίνεται, πρέπει να σταματήσω.

X : Γιατί;

K : Γιατί λέω πράγματα που φαντάζομαι. Κάθομαι και περιγράφω τι είχε μέσα η παράγνια. Δεν μπορεί να μπήκα μέσα στην παράγνια.

X : Πιστεύετε πως δεν μπήκατε;

K : Δεν ξέρω, ό,τι και να σας πω θα είναι ψέματα.

X : Όλα αυτά που μου περιγράψατε με τόσες λεπτομέρειες πιστεύετε πως είναι ψέματα;

K : Δεν... δε νομίζω.

X : Οπότε;

K : Έχω μια αίσθηση πιο μακρινή για όλα αυτά.

X : Τι εννοείτε μακρινή;

K : Σαν να είναι από κάποια άλλη στιγμή της ζωής μου.

X : Αυτό είναι πάρα πολύ ενδιαφέρον. Από πότε;

K : Σαν να είμαι μεγαλύτερος, πιο ώριμος.

X : Και έχετε επιστρέψει εκεί;

K : Όχι, δεν έχω την αίσθηση πως έχω επιστρέψει.

X : Τότε;

K : Δεν ξέρω, δεν μπορώ να καταλάβω τι μου συμβαίνει.

X : Θυμάστε με λεπτομέρειες την καλύβα.

K : Ναι όλα, σαν να έχω ζήσει εκεί μέσα.

X : Και ήσασταν μεγάλος;

K : Δεν ήμουν έφηβος πια.

X : Θυμάστε την εμφάνισή σας;

K : Όχι, καθόλου.

X : Κάτι άλλο από τη ζωή σας.

K : Όχι, δεν ξέρω, δε θέλω να συνεχίσω. Θέλω να σταματήσω εδώ.

X : Γιατί;

K : Γιατί κάτι δεν πάει καλά. Κάτι κακό έχει συμβεί. Θέλω να σταματήσω. Δεν μπορώ άλλο.

X : Ωραία, ηρεμήστε, καθίστε χαλαρά στην καρέκλα. Κάντε ένα διάλειμμα.
Μη σκέφτεστε το παρελθόν.

K : Προσπαθώ. Προσπαθώ να διώξω τις σκέψεις.

X : Κοιτάζτε με, προσπαθήστε να συγκεντρωθείτε σε μένα. Κοιτάζτε με στα
μάτια. Σας βοηθάει αυτό;

K : Ναι.

X : Είστε καλύτερα τώρα;

K : Ναι, λίγο καλύτερα.

X : Ωραία, τώρα κλείστε το δεξί σας μάτι και πείτε μου τι βλέπετε.

Ο Κ κλείνει το δεξί του μάτι. Είναι σαν χαμένος.

K : Τίποτα, δε βλέπω τίποτα.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 5

K : Γιατί δε βλέπω τίποτα; Τι μου έχετε κάνει;

X : Εμείς τίποτα, έτσι ήρθατε σε μας.

K : Και πως γίνεται να μη θυμάμαι τίποτα. Γιατί είμαι έτσι; Το μυαλό μου-

X : Ηρεμήστε, σταματήστε να κλείνετε το μάτι σας.

Ο K είναι νευρικός, κλείνει έκπληκτος το μάτι του και πιάνει το πρόσωπό του.

K : Πως να ηρεμήσω; Πως γίνεται να μη θυμάμαι ότι δε βλέπω από το ένα μάτι.

X : Έχετε χάσει τη μνήμη σας, εδώ θα τη βρείτε ξανά.

K : Δεν μπορώ άλλο.

X : Πάρτε ανάσα.

K : Τι μου συμβαίνει;

X : Θυμηθήκατε κάτι τραγικό, αυτό είναι το σημαντικό.

K : Δεν μπορώ να το διαχειριστώ όλο αυτό, θέλω να φύγω.

X : Φοβάμαι πως δεν μπορώ να σας αφήσω να φύγετε σε αυτή την κατάσταση.

K : Θέλω να φύγω.

X : Άλλωστε αν υπάρχει κάποιος που να μπορεί να σας βοηθήσει αυτή τη στιγμή, αυτός είμαι εγώ, αλλά πάντα με τη δική σας βοήθεια.

K : Ναι, αλλά δε με βοηθάτε. Όσο θυμάμαι γίνομαι χειρότερα.

X : Είναι μια δύσκολη διαδικασία που θα πρέπει να περάσετε αν θέλετε να θυμηθείτε ποιος είστε.

K : Να θυμηθώ ποιος είμαι;

X : Ναι.

Ο K πιάνει το πρόσωπό του, ψαχουλεύει τα χαρακτηριστικά του.

K : Μπορώ να έχω έναν καθρέφτη;

X : Γιατί πιστεύετε πως θα σας βοηθήσει ένας καθρέφτης;

K : Θα θυμηθώ ποιος είμαι.

X : Αν δείτε το είδωλό σας πιστεύετε πως θα επανέλθει η μνήμη σας;

K : Ναι.

X : Αν δείτε το είδωλό σας η μνήμη σας θα συνεχίσει να παίζει παιχνίδια, απλά θα έχετε πρόσωπο. Θα συνεχίσετε να μην ξέρετε ποιος είστε. Το πρόσωπο που θα φαντάζεστε θα σας δίνει τη σιγουριά της αληθινής μνήμης, αλλά θα είναι αληθινή;

K : Μμμ.

X : Συμφωνείτε;

K : Ίσως να έχετε δίκιο.

X : Ωραία, θέλετε να συνεχίσουμε λοιπόν;

K : Δεν ξέρω από που να το πιάσω.

X : Ας το πιάσουμε πάλι από την αρχή. Από τη στιγμή που ο ήλιος πέφτει και ο ουρανός παίρνει ροζ και πορτοκαλί χρώματα.

K : Ναι, ο ήλιος πέφτει και ο ουρανός παίρνει ροζ και πορτοκαλί χρώματα. Ακούω το κύμα και χαζεύω τη θάλασσα. Έχει αέρα και μεγάλα κύματα. Χτυπάνε δυνατά στην ακτή και ρίχνουν σταγόνες μέχρι ψηλά στην παραλία. Μου αρέσει αυτός ο καιρός. Θέλω να νιώσω τις σταγόνες της θάλασσας να πέφτουν στο πρόσωπό μου. Βγαίνω από την καλύβα μου.

X : Ναι.

K : Με συγχωρείτε, χρειάζομαι λίγο χρόνο για να το συνηθίσω.

X : Χωρίς να βιάζεστε.

K : Βγαίνω από την καλύβα μου και ακούω από μακριά κάτι φωνές. Δεν ακούω συχνά φωνές εκεί που ζω. Είναι έρημα αυτή την εποχή του χρόνου. Έχω καταλάβει πως είναι κάποια παιδιά που παίζουν, γιατί μόλις με βλέπουν κρύβονται.

X : Γιατί κρύβονται;

K : Ίσως θέλουν να κλέψουν τα χταπόδια που έχω κρεμασμένα. Οι λίγοι περαστικοί τα βάζουν συχνά στο μάτι.

X : Χταπόδια λοιπόν.

K : Ναι, έχει πολλά η περιοχή.

X : Δεν πιστεύετε πως κρύβονται επειδή σας φοβούνται.

K : Τι να φοβηθούν; Ένας συνηθισμένος ψαράς είμαι, μόνος μου. Αν θα πρέπει κάποιος να φοβάται αυτός είμαι εγώ.

X : Φοβάστε;

K : Όχι πολύ, γιατί, όπως σας είπα, συνήθως είναι έρημα.

X : Τα παιδιά που ακούτε τα φοβάστε.

K : Φοβάμαι μη με κλέψουν.

X : Και τι κάνετε γι' αυτό.

K : Μπαίνω πίσω στη καλύβα και κλείνω καλά την πόρτα. Σκέφτομαι πως καλό θα είναι να περιμένω μέσα μέχρι να φύγουν.

X : Και;

K : Δε φεύγουν. Έχω στυλώσει τα αυτιά μου, χαζολογάνε ώρα έξω από την καλύβα, τα ακούω. Κάτι σχεδιάζουν γιατί ψιθυρίζουν. Ψάχνω μια χαραμάδα, τα βλέπω, είναι τρία αγόρια. Το ένα είναι γεροδεμένο. Πλησιάζουν αργά. Δεν κλέβουν τα χταπόδια όπως φανταζόμουν, μου χτυπάνε την πόρτα.

X : Ανοίγετε;

K : Δε θέλω να ανοίξω. Ρωτάω χωρίς να ανοίξω την πόρτα.

K : Ποιος;

Φίλος 2 : Γεια σας, δε μας ξέρετε, δεν είμαστε της περιοχής. Θέλουμε τη βοήθειά σας.

K : Τι πάθατε;

Φίλος 3 : Ο φίλος μας έχει χτυπήσει.

K : Και τι να κάνω εγώ;

Φίλος 2 : Έχετε τίποτα για να βάλουμε στη πληγή; Οινόπνευμα; Κάτι για να το σκουπίσουμε. Λίγο νερό και χαρτί έστω.

K : Δεν έχω, δεν μπορώ να σας βοηθήσω. Αν περπατήσετε προς τα πάνω θα βγείτε στο χωριό, εκεί μπορούν να σας βοηθήσουν.

Για λίγο σωπαίνουν. Αλλά ξέρω πως κάθονται απ' έξω, δε φεύγουν. Παίρνω απαλά το μπαούλο και το βάζω πίσω από την πόρτα για ασφάλεια. Προσπαθώ να τους δω από το παράθυρο. Στέκονται επίτηδες στην άλλη μεριά. Ψιθυρίζουν αλλά τους ακούω.

Φίλος 2 : Αν σε άκουγε να πονάς ίσως να μας άνοιγε.

Φίλος 1 : Δε μπορώ ρε, άσε με.

Φίλος 2 : Έπρεπε να σε χτυπήσω πραγματικά.

Φίλος 3 : Πως θα μπορούμε τώρα;

Φίλος 2 : Ελάτε από εδώ.

Ο ένας πλησιάζει το παράθυρο. Οι άλλοι δύο τον ακολουθούν. Προσπαθούν να δουν μέσα από τις τρύπες στο παράθυρο.

Φίλος 2 : Ερείπιο είναι.

Φίλος 1 : Ο παππούς είναι μέσα;

Ο Κ σταματάει. Κοιτάζει τον Χ.

Χ : Πείτε μου.

Κ : Είμαι παππούς;

Χ : Εσείς τι πιστεύετε;

Κ : Εγώ νιώθω νέος.

Χ : Τότε είστε νέος.

Κ : Πως μπορώ να θυμάμαι την ανάμνηση κάποιου άλλου;

Χ : Πιστεύετε πως είναι κάποιος άλλος;

Κ : Τι άλλο να πιστέψω; Δεν είμαι παππούς και μόλις θυμήθηκα μια πολύ έντονη ανάμνηση από τη ζωή μου. Είναι από τη δική μου ζωή; Μήπως είναι όνειρο;

Χ : Μοιάζει με όνειρο;

Κ : Λίγο ναι, αλλά οι λεπτομέρειες είναι πάρα πολλές. Τα όνειρα είναι σύντομα. Όχι, δε μοιάζει με όνειρο. Το νιώθω σαν πραγματικό.

Χ : Ίσως αν συνεχίσετε να τη βρούμε την άκρη.

Κ : Θα τη βρούμε;

Χ : Συνεχίστε για να δούμε.

Κ : Είμαι μέσα στην καλύβα και ξέρω πως θέλουν να μπουν. Το παράθυρο είναι πολύ καλά κλειστό. Είναι σφηνωμένο, δεν ανοίγει. Στην αρχή προσπαθούν να το ανοίξουν διακριτικά για να μην τους καταλάβω. Όταν όμως καταλαβαίνουν πως είναι δύσκολο, ψάχνουν τρόπο για να το σπάσουν, ψάχνουν για ξύλο.

Φίλος 1 : Παιδιά, εδώ!

Φίλος 2 : Τι είναι πάλι;

Φίλος 1 : Βρήκα ένα μεγάλο.

Φίλος 3: Ε, πάρτο.

Φίλος 1 : Είναι ασήκωτο ρε, ελάτε να βοηθήσετε.

Φίλος 2 : Σιγά το ασήκωτο ρε.

Φίλος 3: Τελείωνε ρε.

Φίλος 2 : Φέρτο σε μένα.

Φίλος 3: Ξέρεις τι κάνεις;

Φίλος 2 : Ναι.

Φίλος 1 : Μήπως είναι παράνομο;

Φίλος 3 : Σιγά μη μας κλείσουν και μέσα.

Χτυπάει με δύναμη το παράθυρο. Δεν ξέρω τι να κάνω. Η καλύβα είναι πολύ μικρή για να κρυφτώ. Ακούω τον ήχο του ξύλου στο παράθυρο και φοβάμαι, χτυπάει όλο και με περισσότερη δύναμη. Προσπαθώ να φωνάξω αλλά δεν μπορώ, δε βγαίνει η φωνή από το φόβο μου.

Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή 6

Ο Κ είναι μούσκεμα στον ιδρώτα.

X : Και ξυπνάτε;

K : Όχι, δεν ξυπνάω. Μακάρι να ξυπνούσα αλλά δεν ξυπνάω.

X : Δεν ξυπνάτε ιδρωμένος στο κρεβάτι σας;

K : Όχι.

X : Οπότε δεν είναι όνειρο.

K : Σίγουρα δεν είναι όνειρο.

X : Είναι ανάμνηση.

K : Πολύ έντονη.

X : Προσπαθήστε να πάρετε μερικές ανάσες.

K : Δε γίνεται να... είναι τόσο...

X : Επίπονο;

K : Ναι.

X : Είναι.

Μένουν για λίγο αμίλητοι.

K : Έχω την αίσθηση πως θα γίνει χειρότερο.

X : Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να το μάθουμε. Να συνεχίσετε.

K : Πόσο να αντέξω; Δεν τα θυμάμαι μόνο, είναι σαν να τα ξαναζώ.

X : Θα αντέξετε. Οι άνθρωποι έχουν εκπληκτική αντοχή. Συνεχίστε παρακαλώ.

K : Θα προσπαθήσω... Εντάξει... Είχα μείνει στο σημείο που χτυπάνε το παράθυρο με ένα ξύλο για να μπουν μέσα. Το παράθυρο είναι καλά σφηνωμένο και δεν τα καταφέρνουν. Μου φωνάζουν απ' έξω.

Φίλος 2 : Ανοίξτε μας, αλλιώς θα σπάσουμε το παράθυρο.

Κ : Τι θέλετε;

Φίλος 3 : Να δούμε την παράγκα.

Κ : Τι;

Φίλος 3 : Θέλουμε να δούμε πως είναι μια παράγκα από μέσα.

Κ : Γιατί; Δεν έχει τίποτα, είναι σχεδόν άδεια.

Φίλος 2 : Δεν είστε φιλόξενος.

Κ : Φύγετε από εδώ, είναι αργά.

Φίλος 3 : Θα κοιμηθείτε;

Κ : Ό,τι θέλω θα κάνω.

Φίλος 3 : Κι εμείς λίγη παρέα θέλουμε να σας κάνουμε.

Φίλος 2 : Είμαστε καλή παρέα. Ανοίξτε μας.

Φίλος 1 : Ανοίξτε μας.

Φίλος 3 : Ανοίξτε μας.

Φωνάζουν όλοι μαζί και ταυτόχρονα χτυπάνε τον ξύλινο τοίχο της παράγκας. Μετά από λίγο βλέπουν πως δεν ανταποκρίνονται και σταματούν. Αναθαρρώ, τους ακούω που ψιθυρίζουν κάτι και απομακρύνονται. Ανασαίνω ξανά. Σηκώνομαι αργά για να μην ακουστός και πλησιάζω τις χαραμάδες για να δω αν έφυγαν. Δεν μπορώ να διακρίνω εύκολα γιατί έχει πέσει σκοτάδι. Σκέφτομαι πως θα γύρισαν σπίτι τους. Κάθομαι πίσω στο κρεβάτι και προσπαθώ να συνέλθω. Σιεπάζομαι καλά. Θέλω να ξεχάσω ό,τι έγινε, να το διώξω από το μυαλό μου.

Χ : Και; Έχουν φύγει;

Κ : Όχι, κάτι ακούω. Τους ψάχνω πίσω από τις χαραμάδες. Διακρίνω τα περιγράμματά τους έτσι όπως πέφτει πάνω τους ελάχιστο φως. Δεν έχουν φύγει, κάτι ετοιμάζουν. Ψάχνω το μαχαίρι που καθαρίζω τα όστρακα και το κρύβω στο μανίκι μου. Δεν μπορώ να φύγω, δε με βαστάνε τα πόδια μου να κάνω μεγάλη απόσταση. Μετά από λίγο επιστρέφουν. Αυτή τη φορά μέσα σε ελάχιστο χρόνο ανοίγουν την πόρτα με ένα σίδερο που είναι σαν λοστός. Τη σπρώχνουν σαν να μην υπάρχει μπασούλο από πίσω. Είναι και οι τρεις μέσα στην καλύβα. Έχω παγώσει από το φόβο.

Φίλος 2 : Γεια σας και πάλι.

Φίλος 1 : Είστε πολύ άδικος, είναι συμπαθητικά εδώ μέσα.

Φίλος 3 : *(Ψαχουλεύοντας την παράγκα)* Δεν έχει τίποτα ενδιαφέρον εδώ μέσα.

Φίλος 2 : Δεν έχετε θησαυρό στο μπαούλο;

Κ : Δεν-

Φίλος 2 : Τι λέτε; Δε σας ακούω;

Το ένα από τα τρία παιδιά με ξαπλώνει στο κρεβάτι. Κοιτάζει το χαλασμένο μου μάτι. Το ανοίγει με τα δάχτυλά του για να το δει καλύτερα. Το κρατάει ανοιχτό.

Φίλος 2 : Πωπω μεγάλη αηδία. Έλα να δεις.

Φίλος 3 : Είναι εντελώς χάλια. Για άνοιξε και το άλλο για να δούμε πως είναι.

Φίλος 2 : Καμία σχέση, αυτό είναι κανονικό. *(Στον Κ)* Μην προσπαθείς να τα κλείσεις, όσο πιο πολύ τρεμοπαίζουν τόσο πιο δυνατά θα σου τα κρατάω.

Κ : Όχι, όχι... δεν το κάνω επίτηδες.

Φίλος 2 : Σταμάτα να τρέμεις ρε. Βοηθήστε με να του δέσω τα χέρια.

Φίλος 1 : Τον κρατάω. Τι είναι αυτό;

Φίλος 2 : Ωπ, τι έκανες εδώ; Έκρυψες μαχαίρι; Για να με μαχαιρώσεις; Γιατί; Είσαι κακός άνθρωπος;

Κ : Όχι-

Φίλος 2 *(Στον Φίλο 1)* : Γδύσ' τον μην έχει τίποτα άλλο πάνω του.

Κι εκεί αρχίζει να με γδύνει. Δεν μπορώ να μιλήσω. Προσπαθώ να κρατηθώ, να μην κατουρηθώ πάνω μου. Θέλω να φανώ δυνατός. Είναι πολύ δύσκολο. Μου βγάζουν όλα τα ρούχα και γελάνε. Τραβάνε το κρεμασμένο δέρμα μου και γελάνε. Το βρίσκουν αστείο. Μου δένουν τα χέρια με ένα σκοινί και με τραβάνε, με σέρνουν γύρω γύρω μέχρι να μην αντέχουν τα πόδια μου. Δεν έχω καθόλου δυνάμεις πια. Βάζω τα κλάματα και κάνω ό,τι μου λένε. Κάθε φορά που κουράζομαι και σταματάω με χτυπάνε με το σίδερο για να συνεχίσω.

Φίλος 1 : Κάτσε στα τέσσερα γαϊδουράκι.

Φίλος 2 : Προχώρα, τι στέκεσαι; Όχι όρθιος, στα τέσσερα προχώρα. Άντε. Πέσε κάτω.

Μου βάζουν στο στόμα ένα μικρό ξύλινο αυγό που έχω για να ράβω τις κάλτσες μου. Το βρίσκουν ξεκαρδιστικό. Προσπαθώ να πάρω ανάσα αλλά δυσκολεύομαι. Ζαλίζομαι. Δε μου φτάνει ο αέρας... ο λαιμός μου καίγεται. Και...

X : Και;

K : Κενό.

X : Τι πάθατε;

Ο Κ μένει ακίνητος και κοιτάζει τον εαυτό του.

K : Τι κάνω γυμνός;

X : Γδυθήκατε την ώρα που το περιγράφατε.

K : Δεν το περιέγραφα. Αυτό δεν ήταν μια απλή ανάμνηση. Αυτό το έζησα.

X : Ήταν έντονη η ανάμνηση;

K : Σας λέω δεν ήταν ανάμνηση.

X : Τι εννοείτε;

K : Έζησα αυτό το μαρτύριο. Τι μου έχετε κάνει; Που είμαι; Δεν ήταν μια απλή ανάμνηση, σας λέω, έζησα όλα τα βασανιστήρια.

X : Νομίζω πως υπερβάλλετε.

K : Δεν υπερβάλλω. Εδώ ήσασταν, δεν είδατε πως ήταν σαν να τα ζω, όλα. Τι; Τι είναι αυτό;... Ματώνω. Έχω πληγές από τα χτυπήματα.

X : Μήπως άνοιξε κάποια παλιά πληγή σας;

K : Σας λέω δεν ήταν ανάμνηση. Πως είναι δυνατόν να μη με πιστεύετε; Δε βλέπετε το αίμα; Τις πληγές;

X : Μήπως έτσι όπως πέσατε στο πάτωμα κάποια στιγμή, γρατζουνιστήκατε;

K : Έπεσα στο πάτωμα;

X : Ναι, ενώ περιγράφατε την ανάμνηση, ή ό,τι ήταν αυτό που περιγράφατε τέλος πάντων.

K : Θέλω να φύγω.

X : Λυπάμαι, αλλά δεν πιστεύω πως είστε σε θέση να φύγετε.

K : Θέλω να φύγω σας λέω.

X : Παραληρείτε, μόλις ηρεμήσετε θα σας αφήσω.

K : Θα φύγω τώρα. Δεν μπορείτε να με κρατήσετε.

X : Πολύ φοβάμαι πως μπορώ. Για το δικό σας καλό. Αν δεν τελειώσει η διαδικασία, αν δεν επανέλθουν οι μνήμες σας δεν μπορώ να σας αφήσω να φύγετε.

K : Τι λέτε; Είστε τρελός; Δεν είδατε τι έγινε; Ματώνω.

X : Εγώ είμαι εδώ για να σας βοηθήσω να θυμηθείτε και για να το κάνω θα πρέπει πρώτα να με εμπιστευτείτε.

K : Πως να σας εμπιστευτώ; Εσείς δε με πιστεύετε.

X : Ωραία, θα προσπαθήσω να σας πιστέψω, αν κάνετε κι εσείς μια τελευταία προσπάθεια με αυτή την ανάμνηση. Τι έγινε μετά; Πεθάνατε;

K : Όχι, μα τι λέτε; Πως γίνεται να πέθανα; Λιποθύμησα. Λιποθύμησα και έπεσα κάτω.

Σκηνή 7

X : Λιποθυμήσατε;

K : Ναι, φυσικά και λιποθύμησα. Πιστεύετε ότι θα μπορούσα να πεθάνω σε μία ανάμνηση;

X : Εσείς λέτε την ιστορία, εγώ απλώς ακούω.

K : Ιστορία;

X : Ναι, ιστορία, ανάμνηση, μόνο στο τέλος θα ξέρουμε τι είναι.

K : Όχι, όχι. Εδώ τελειώνει, δε θέλω να θυμηθώ τίποτα άλλο. Είναι επίπονο να ξαναζώ αυτή την ανάμνηση. Τελειώνει με τη λιποθυμία.

X : Το πιστεύετε αυτό;

K : Θέλω να το πιστέψω.

X : Δεν έχετε απορία; Τι έγινε με αυτά τα παιδιά;

K : Όχι τόσο ώστε να βάλω τον εαυτό μου σε αυτή τη διαδικασία, να βασανιστεί πάλι.

X : Πιστεύετε πως θα βασανιστείτε; Πραγματικά;

K : Το ένωσα, ένωσα τον πόνο κάθε χτυπήματος, τις φωνές, την πίεση, μέχρι και τη λιποθυμία. Άδειασε το κεφάλι μου από το αίμα μου και δεν είχα δυνάμεις να σταθώ όρθιος, έπεσα κάτω.

X : Δική σας είναι η ανάμνηση, εσείς την περιγράφετε, πιστεύετε πως δεν μπορείτε να τη σταματήσετε;

K : Δεν ξέρω πως γίνεται. Ξέρω σίγουρα πως δεν μπορώ.

X : Υπάρχει κάποιος τρόπος να σας βοηθήσω να συνεχίσετε;

K : Δε θέλω τη βοήθειά σας. Δε θέλω να συνεχίσω.

X : Δε θέλετε να μάθετε ποιος είστε;

Ο Κ δεν απαντάει. Κάθεται στην καρέκλα και δεν κοιτάει το Χ.

X : Μπορούμε να μείνουμε εδώ όσο χρειαστεί. Δυστυχώς αν δεν τελειώσω τη δουλειά μου. Αν δε σας βοηθήσω να θυμηθείτε, δεν μπορώ να σας αφήσω

να φύγετε. Για το δικό σας καλό. Δε γνωρίζετε ποιος είστε, με αποτέλεσμα να είναι θολά στο κεφάλι σας τα όρια της πραγματικότητας.

K : Μα ήμουν καλύτερα πριν αρχίσω να θυμάμαι.

X : Δεν είχατε να ανησυχείτε για τίποτα γιατί δε θυμόσασταν την κατάσταση σας. Το ότι δε το θυμόσασταν δε σημαίνει πως ήσασταν καλά.

K : Θέλω να σταματήσω να θυμάμαι και να σκέφτομαι.

X : Αυτό δε θα σας κάνει καλά. Ό,τι και να κάνετε, όσο και να καθυστερείτε, η ανάμνηση θα επιστρέψει. Δεν μπορείτε να μην σκέφτεστε τίποτα.

Ο K κοιτάζει το X.

K : Θα τη διώχνω.

X : Δεν είναι εύκολο.

K : Γίνεται, αρκεί να βρω κάτι άλλο για να απασχολώ το μυαλό μου.

X : Τι;

K : Δεν μπορώ να ζητήσω κάτι; Κάποιο παιχνίδι; Τράπουλα;

X : Δεν μπορώ να σας δώσω τίποτα.

K : Γιατί;

X : Γιατί είμαι εδώ για να σας βοηθήσω να θυμηθείτε.

K : Δε με βοηθάτε, με βυθίζετε σε μία χειρότερη κατάσταση.

X : Αν με αυτόν το τρόπο επαναφέρω τις μνήμες σας. Δεν είναι δουλειά μου να σας βοηθήσω με άλλον τρόπο.

K : Τώρα έγινε ξεκάθαρο στο μυαλό μου.

X : Ποιο;

K : Εσείς προκαλείτε αυτή την περίεργη ανάμνηση.

X : Περίεργη;

K : Δεν είναι ανάμνηση. Είναι η ζωή κάποιο άλλου.

X : Μήπως παραλογίζεστε;

K : Καθόλου, τώρα το καταλαβαίνω, τώρα σκέφτομαι καθαρά.

X : Και;

K : Ωραία, θέλω να με βοηθήσετε. Μέσα στα πλαίσια της δουλειά σας πάντα.
Θέλω να με βοηθήσετε να θυμηθώ. Θέλω να με πάρετε αγκαλιά.

X : Τι;

K : Όσο θα θυμάμαι θέλω να είστε δίπλα μου. Θέλω να με κρατάτε σφιχτά και να νιώθετε αυτά που θα νιώθω.

X : Δεν ξέρω αν αυτό θα βοηθήσει.

K : Θα νιώθω την παρουσία σας δίπλα μου. Θα βοηθήσει.

X : Εντάξει τότε.

*Ο Χ σηκώνεται και πηγαίνει δίπλα στον Κ. Ο Κ μπαίνει στην αγκαλιά του Χ.
Στέκονται αμήχανα. Ο Κ κλείνει τα μάτια.*

K : Ξυπνάω, όλα είναι θολά, το κεφάλι μου πονάει. Έρχονται οι αναμνήσεις, όσα έγιναν πριν από τη λιποθυμία. Ακούω τις φωνές τους. Δεν μπορώ να ανοίξω τα μάτια μου, είναι βαριά. Ίσως χτύπησα το κεφάλι μου. Ανησυχώ. Προσπαθώ να τα ανοίξω αλλά είναι αδύνατο και αυτό μου προκαλεί δυσφορία. Όχι, δεν είναι βαριά, είναι δεμένα. Κάτι έχουν δέσει στα μάτια μου. Δεν ξέρω αν απλά δέσανε κάτι ή αν με τύφλωσαν πρώτα. Με πιάνει πανικός. Θέλω να δω. Θέλω να βγάλω αυτό το πράγμα από πάνω μου αλλά έχουν δεμένα τα χέρια μου. Με έχουν δέσει στο κρεβάτι.

Φίλος 3 : Ωπ, ξύπνησε το καμάρι μας.

Φίλος 2 : Κοιμάσαι πολλές ώρες. Περιμέναμε πως και πως να ξυπνήσεις.

Φίλος 1 : Όσο και να κουνιέσαι, δε θα λυθείς.

K : Δε βλέπω.

Φίλος 2 : Ναι! Θα παίζουμε ένα παιχνίδι. Και για να έχει ενδιαφέρον δεν πρέπει να βλέπεις.

K : Με τυφλώσατε;

Φίλος 2 : Για τι μας πέρασες; Γιατί να σε τυφλώσουμε;

Φίλος 3 : Ένα παιχνίδι θέλουμε να παίζουμε.

K : Δε θέλω να παίζω, λύστε με, σας παρακαλώ.

Φίλος 2 : *(Ηρεμα)* Σσος, μη μιλάς γιατί δε θα ακούσεις τους κανόνες.
Είναι σημαντικοί οι κανόνες, μπορούν να σε σώσουν.

Φίλος 3 : Ξέχνα τα μάτια σου. Θα πρέπει να χρησιμοποιήσεις όλες τις
υπόλοιπες αισθήσεις.

Φίλος 1 : Και για να σε βοηθήσω, δε μυρίζεις κάτι;

Κ : Τι είναι αυτό; Μυρίζει, έντονα, μυρίζει βενζίνη. Τι; Τι κάνετε; Τι
ήταν αυτό; Σπίρτο ακούστηκε. Που πάτε; Μυρίζει βενζίνη.
Τελείωσε; Μυρίζει βενζίνη σας λέω. Βοήθεια! Λύστε με! Φωτιά!
Βάλατε φωτιά. Φωτιά. Μυρίζει βενζίνη και έχει πιάσει φωτιά.
Κέρδισα; Τελείωσε; Που είστε; Κέρδισα; Τελείωσε το
παιχνίδι;... Καίγομαι! Λύστε με! Το πόδι μου. Βοήθεια. Δεν
μπορώ να λύσω τα χέρια μου. Δεν μπορώ. Είστε... εδώ; Με
ακούτε; Λίγο τα χέρια μου αν χαλαρώσετε... είναι πολύ σφιχτά.
Δεν μπορώ... να αναπνεύσω... Βοήθεια... *(Κλαίει)* Είστε
εδώ;... Δεν... έχω... αέρα. Με ακούτε;... *(Παύση)*
Εσείς;...γιατί δε με βοηθάτε; Γιατί δε με λύνετε; Βοήθεια!
Λύστε με!

Χ : Λυπάμαι αλλά δε γίνεται να σας λύσω.

Κ : Με αφήνετε να πεθάνω;... Εδώ μόνος μου;... Γιατί;

Χ : Γιατί όλα αυτά έγιναν στο παρελθόν, κάποια άλλη στιγμή. Δε
γίνονται τώρα. Τώρα υπάρχουν μόνο στο κεφάλι σας. Σαν
ανάμνηση. Εγώ δεν ήμουν εκεί για να μπορώ να σας βοηθήσω.
Δεν ήμουν εκεί για να βοηθήσω αυτόν τον άνθρωπο που
καίγεται.

Σκηνή 8

Ο Κ είναι πεσμένος στο πάτωμα σαν να έχει ξυπνήσει από εφιάλτη. Τρέμει από το φόβο του.

X : Τελείωσε η ανάμνηση... Αυτή ήταν... Πως σας φάνηκε; Πως νιώθετε τώρα που τελείωσε;

K : Δεν ήταν απλή ανάμνηση, το ξέρετε.

X : Τι ξέρω;

K : Περνάω από κάποια δοκιμασία. Με περνάτε από κάποια δοκιμασία που δεν καταλαβαίνω ακόμα.

X : Δοκιμασία;

K : Δε θέλω να μιλήσω άλλο, θέλω να ξεκουραστώ, είμαι πάρα πολύ κουρασμένος.

X : Είστε κουρασμένος;

K : Ήταν πολύ έντονο αυτό που έζησα.

X : Τι εννοείτε ζήσατε;

K : Ήσασταν εκεί, δίπλα μου. Ξέρετε πως δεν περιέγραψα απλά μια ιστορία.

X : Αλλά;

K : Ένιωσα τον θάνατο. Ήταν πάρα πολύ έντονο.

X : Πως νιώσατε;

K : Ένα μεγάλο κενό, με γέμισε ένα μεγάλο κενό. Δεν ξέρω πως να το εξηγήσω.

X : Αυτό πιστεύετε πως είναι ο θάνατος;

K : Δε θυμάμαι τι πιστεύω. Δε θυμάμαι τίποτα πριν από αυτό το δωμάτιο. Θα μπορούσα να είμαι οποιοσδήποτε, οτιδήποτε. Το μόνο που καταλαβαίνω είναι ότι αυτό που έζησα μου έδωσε την αίσθηση πως γεμίζω με ένα ατελείωτο μαύρο κενό. Όσο ζούσα την ανάμνηση αυτό το κενό γέμισε ένα μέρος του εαυτού μου και με ακολούθησε. Το νιώθω. Είναι σαν να έχει γεμίσει ένα μέρος του μυαλού μου. *(Δείχνοντας το κεφάλι του)* Σαν να έχω ένα μαύρο, πένθος εδώ μέσα.

X : Μήπως αυτό το κενό είναι οι χαμένες αναμνήσεις σας;

K : Όχι, όχι

X : Τι είναι τότε;

K : Δε θέλω να μιλάω άλλο. Δεν μπορώ. Θέλω να ξεκουραστώ. Είμαι πολύ κουρασμένος. Φύγετε παρακαλώ.

X : Πολύ φοβάμαι πως αυτό δεν μπορώ να το κάνω.

K : Τι;

X : Όπως σας ξαναείπα είμαι εδώ για να σας βοηθήσω να θυμηθείτε.

K : Δε διαφέρετε από αυτά τα παιδιά. Είστε εδώ για να με βασανίσετε. Τώρα το βλέπω, κουβαλάτε κι εσείς αυτό το κενό. Το βλέμμα σας, είναι τόσο απόμακρο.

X : Αν αυτό νομίζετε.

K : Πως βλέπετε τον θάνατο;

X : Δεν είμαι εδώ για να μιλήσω για μένα.

K : Σωστά. Είστε τόσο διακριτικός, εκεί στην καρέκλα σας. Σαν να μην υπάρχουνε.

X : Νιώθετε καλύτερα; Θέλετε να συνεχίσουμε;

K : Νομίζω πως δεν έχω άλλη επιλογή.

X : Ας προχωρήσουμε τότε. Θυμηθήκατε και περιγράψατε μια ανάμνηση. Αν θυμηθείτε μια δεύτερη τότε θα μπορείτε να έχετε καλύτερη άποψη για το ποιος είστε.

K : Να θυμηθώ μια άλλη ανάμνηση;

X : Ναι, μια καινούργια ανάμνηση. Αν θέλετε προσπαθήστε να είναι κάτι ευχάριστο αυτή τη φορά.

K : Ναι, αυτό ίσως μου κάνει κάλο, μια ευχάριστη ανάμνηση. Για όσο παραμείνει ευχάριστη έστω, σωστά;

X : Όπως νομίζετε. Πείτε το πρώτο πράγμα που σας έρχεται στο μυαλό, αφεθείτε.

K : Ναι, να αφεθώ... Ένα δάσος. Ένα πολύ όμορφο δάσος από πλατάνια. Το διασχίζει κάποιο ποτάμι, το ακούω. Είμαι με μία όμορφη κοπέλα με πολύ λευκή επιδερμίδα. Έχει μακριά καστανά μαλλιά δεμένα σε πλεξούδα. Την

κρατάω στην αγκαλιά μου. Μυρίζει όμορφα, σαν να έχει βγει από το μπάνιο. Καθόμαστε δίπλα δίπλα στο ποτάμι και το χαζεύουμε. Είναι πολύ όμορφη η αίσθηση. Ίσως να είναι ο πρώτος μου έρωτας. Ακουμπάει το χέρι της στο γόνατό μου απαλά. Με διεγείρει πολύ αυτή η κίνηση... Με διεγείρει πολύ, είμαστε και οι δύο μικροί, έφηβοι.

Ο Κ σταματάει την περιγραφή. Κοιτάζει τον Χ.

X : Προχωρήστε.

K : Αυτό ήταν, ε; Όσο χάρηκα την ανάμνηση χάρηκα το κενό επιστρέφει, μεγαλώνει... Ξέρω ποιος είμαι.

X : Ποιος είστε;

K : Είμαι ο έφηβος της προηγούμενης ανάμνησης.

X : Έτσι πιστεύετε;

K : Το ξέρω.

X : Και γιατί δε θέλετε να συνεχίσετε;

K : Γιατί θα πεθάνω ξανά και ξανά.

X : Πιστεύετε πως θα πεθάνετε σε αυτή την υπέροχη ανάμνηση;

K : Ξέρετε πάρα πολύ καλά γιατί είμαι εδώ και τι μου συμβαίνει, και τόση ώρα παριστάνετε τον ευγενικό.

X : Είμαι ευγενικός.

K : Δε θέλεις να θυμηθώ, θέλεις να τιμωρηθώ. Δε διαφέρουμε εμείς οι δύο, είμαστε και οι δύο αυτός ο έφηβος.

X : Εγώ κάνω την δουλειά μου, είμαι απόλυτα τυπικός μαζί σας.

K : Σου λέω πως κάθε φορά που θυμάμαι βασανίζομαι κι εσύ με πιέζεις, θέλεις να μεγαλώσει το κενό μέσα μου.

X : Κάνω απλώς τη δουλειά μου.

K : Τι δουλειά είναι αυτή; Να με τιμωρείς;

X : Αν αυτό είναι το αποτέλεσμα των αναμνήσεών σας. Δεν ευθύνομαι εγώ για αυτό.

Κ : Σωστά,... εγώ ευθύνομαι.

Χ : Σωστά.

Μένουν σιωπηλοί.

Κ : Της έκανα κακό;

Χ : Τι;

Κ : Στην κοπέλα της ανάμνησης. Της έκανα κακό;

Χ : Δεν μπορώ να το γνωρίζω αν δε συνεχίσετε.

Κ : Πιστεύετε πως αξίζω αυτή την τιμωρία.

Χ : Πιστεύω πως όλα είναι μέσα στο κεφάλι σας. Και η τιμωρία και η εξιλέωση.

Κ : (Σχεδόν γελώντας) Θα συνεχίσω τότε.

Χ : Συνεχίστε.

Κ : Είμαι καθισμένη στην αγκαλιά του έφηβου. Νιώθω να με πιέζει στην αγκαλιά του. Με έχει κλείσει σφιχτά σε αυτή. Το σφίξιμο γίνεται πιο έντονο. Προσπαθώ να γυρίσω, να ελευθερωθώ, αλλά είναι πολύ δυνατός. Με γέρνει να ξαπλώσω και στέκεται από πάνω μου. Δεν είναι ευχάριστο, νιώθω πως δεν μπορώ να κινηθώ. Έχει πέσει πάνω μου και με πιέζει. Το φως του ήλιου μπαίνει στα μάτια μου. Δεν μπορώ να δω το πρόσωπό του. Ακούω την ανάσα του που γίνεται πιο έντονη, σαν ανάσα ζώου... Προσπαθώ να τον σπρώξω αλλά η δύναμή του μεγαλώνει. Το κεφάλι του μου κρύβει το φως. Όλα σκοτεινιάζουν, μαυρίζουν. Δεν μπορώ να αντιδράσω. Έχω παγώσει από το φόβο. Η δύναμή του μεγαλώνει κι άλλο, με κατακλύζει. Νιώθω το μαύρο κενό. Με πιέζει, γεμίζει μέσα μου. Προσπαθώ να στρέψω τις σκέψεις μου αλλού. Είναι αδύνατον. Τον νιώθω επάνω μου σαν ταφόπλακα. Βαρύ. Αβάσταχτο. Πιέζει την καρδιά μου. Μεγαλώνει το σκοτάδι, γίνεται μαύρο, πηχτό, γεμίζει το κεφάλι μου, το στόμα μου... Δε νιώθω τίποτα πια. Έχω παραλύσει... Όλο μου το σώμα έχει παραλύσει. Τα έχω καταφέρει... Δεν αισθάνομαι τίποτα. Δε σκέφτομαι τίποτα. Μόνο κενό.

Τα φώτα κλείνουν.

ΤΕΛΟΣ